

Sygn. akt II C 713/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

2. Dnia 25 września 2013

Sąd Rejonowy dla W. M. w W. II W. C.

w składzie następującym:

Przewodniczący: sędzia SR Agata Puź

Protokolant: Monika Makowska

po rozpoznaniu 12 września 2013 w W.

na rozprawie

sprawy z powództwa K. B.

przeciwko M. S.

o zapłatę kwoty 1 865,42 złotych

1. oddała powództwo;
2. zasądza od powoda K. B. na rzecz pozwanego M. S. kwotę 617 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

II C 713/13

UZASADNIENIE

Pozwem z 7 listopada 2012, sprecyzowanym pismem z 9 kwietnia 2013, powód K. B. wniósł o zasądzenie od pozwanego M. S.:

1. kwoty 252,08 złotych tytułem odsetek ustawowych od kwoty 3 188,08 złotych, zajętej przez M. S. jako komornika sądowego na koncie powoda przez 222 dni, która stanowiła różnicę pomiędzy kwotą faktycznie zajętą a kwotą egzekwowanego świadczenia w tym okresie;
2. kwoty 537,78 złotych tytułem odszkodowania (zadośćuczynienia) za 6 godzin straconych na pisanie pism do komornika M. S., w których powód domagał się zmiany kwoty zajętej na rachunku, liczonego według ekwiwalentu za urlop oraz
3. kwoty 1075,56 złotych tytułem odszkodowania (zadośćuczynienia) za 12 godzin straconych na pisanie pozwu wraz z redakcją, wyszukiwanie podstaw prawnych, przygotowanie i kopią załączników oraz nadanie na pocztę, liczonego według ekwiwalentu za urlop.

Łącznie powód domagał się zasądzenia kwoty 1 865,42 złotych (pозew 1 i 9).

Pozwany M. S. wniósł o oddalenie powództwa, kwestionując zarówno zasady, jaki wysokość roszczeń. Na wniosek pozwanego Sąd przypozwał ubezpieczyciela jego odpowiedzialności cywilnej oraz Skarb Państwa – Prezesa Sądu Okręgowego w W., którzy jednakże nie zgłosili interwencji ubocznej (odpowiedź na pozew – k. 34).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskiem egzekucyjnym z 16 grudnia 2012, wniesionym do Komornika Sądowego M. S., wierzyciel Bank (...) S.A. w W. wniósł o wszczęcie postępowania egzekucyjnego przeciwko dłużnikowi K. B., wskazując jako sposoby egzekucji m.in. wynagrodzenie za pracę dłużnika oraz jego rachunki bankowe (akta Km 29/12).

W toku postępowania egzekucyjnego komornik M. S. zajął rachunki bankowe dłużnika, prowadzone przez (...) Bank S.A., (...) Bank (...) S.A. oraz Bank (...) S.A., do kwoty 4 319,93 złotych, na którą składały się: należność główna w wysokości 3 609,89 złotych, odsetki w kwocie 95,34 złotych, a także koszty procesu, opłata egzekucyjna, opłata za poszukiwanie majątku i wydatki gotówkowe (zawiadomienie dłużnika o zajęciu rachunku bankowego i zakazie wypłat – k. 13 akt komorniczych).

Wszystkie trzy wymienione wyżej banki zawiadomiły komornika w trybie art. 889 § 1 pkt 1 k.p.c. o braku środków na zajętych rachunkach, co stanowiło przeszkodę do przekazania zajętej kwoty (k.k. 18, 19, 24 akt komorniczych).

Do czasu zakończenia postępowania egzekucyjnego zajęcia wyżej wymienionych rachunków nie zostały zrealizowane (karta rozliczeniowa akt komorniczych).

W ramach prowadzonego postępowania komornik M. S. zajął także wynagrodzenie za pracę, przysługujące dłużnikowi K. B. wobec (...) S.A. w W. (k. 25 akt komorniczych). Pracodawca dłużnika zrealizował zajęcie wynagrodzenia i 7 sierpnia 2012 przelał na konto komornika kwotę 3 693,45 złotych (karta rozliczeniowa akt komorniczych). Kolejnych przelewów pracodawca nie dokonał, ponieważ stosunek pracy dłużnika wygasł z dniem 29 lutego 2012 (pismo głównej księgowej (...) S.A. w W. – k. 40 akt komorniczych).

Pozostała zaległość została wyegzekwowana 9 kwietnia 2013 w drodze zajęcia wynagrodzenia za pracę, przysługującemu dłużnikowi wobec nowego pracodawcy (...) Sp. z o.o. w W. (karta rozliczeniowa, k.k. 95, 98 akt komorniczych).

Pomimo przekazania przez pierwszego pracodawcę dłużnika części egzekwowanego świadczenia, komornik M. S. nie zwolnił częściowo zajęcia rachunków bankowych dłużnika (bezsporne). Zostało to dostrzeżone przez Sąd Rejonowy dla Warszawy-Mokotowa w W., który w ramach nadzoru nakazał komornikowi dokonanie aktualizacji zajęcia rachunków bankowych do aktualnej wysokości egzekwowanego zadłużenia (postanowienie z 13 marca 2013 – k. 31 akt II Co 3144/12).

Dłużnik e-mailem z 20 sierpnia 2012 oraz pismem z 29 września 2012 domagał się od komornika zwolnienia zajęć rachunków bankowych, sądząc wówczas że jego pracodawca przekazał całą egzekwowaną należność. Tymczasem okazało się, że wskutek pomyłki księgowej, (...) S.A. w W. przelał na rachunek komornika tylko część zajętej kwoty, pozostałą wypłacając dłużnikowi jako wynagrodzenie (pisma – k.k. 61, 66 akt komorniczych, notatka urzędowa z 18 października 2012 – k. 70). Dopiero w skardze z 3 listopada 2012 na czynność komornika powód podniósł, że zajęcia rachunków powinny być ograniczone (skarga – k. 1 akt II Co 3144/12).

Uchylenie zajęć rachunków bankowych dłużnika zostało dokonane 9 kwietnia 2013, tj. po wyegzekwowaniu całego świadczenia (k. 103 akt komorniczych).

Powyższy stan faktyczny, Sąd ustalił na podstawie powołanych wyżej dokumentów urzędowych i prywatnych, które nie budziły żadnych wątpliwości, a także nie były kwestionowane przez żadną ze stron.

Sąd zważył, co następuje:

Wszystkie trzy zgłoszone żądania są bezzasadne. W myśl przepisu art. 23 ust. 1 ustawy z 29 sierpnia 1997 o komornikach sądowych i egzekucji (t.j. z 2011, nr 231, poz. 1376 ze zm.), komornik jest obowiązany do naprawienia szkody wyrządzonej przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu czynności.

Odnosząc się do pierwszego żądania należy stwierdzić, że pozwany, działając jako komornik sądowy, istotnie nie dokonał częściowego zwolnienia zajętych rachunków bankowych. Powód nie poniósł jednak z tego tytułu żadnego uszczerbku, ponieważ na wszystkich trzech zajętych rachunkach nie było środków. Sam fakt, że od 7 sierpnia 2012 do 9 kwietnia 2013 rachunki te były zajęte do kwoty 4 319,93 złotych (plus ewentualne dalsze odsetki umowne, wynikające z bankowego tytułu egzekucyjnego), a nie do kwoty aktualnie egzekwowanej po dokonaniu w dniu 7 sierpnia 2012 przelewu części należności, nie miało wpływu na majątek dłużnika, a zatem nie może być mowy o wyrządzeniu szkody jako niezbędnej przesłanki odpowiedzialności pozwanego jako komornika.

W świetle powołanego przepisu art. 23 ust. 1 ustawy z 29 sierpnia 1997 o komornikach sądowych i egzekucji nie może być wątpliwości, że swoim działaniem lub zaniechaniem przy wykonywaniu czynności komornik może naruszyć dobra osobiste stron postępowania, co rodzi obowiązek naprawienia szkody niemajątkowej, stosownie do brzmienia przepisu art. 448 k.c. Według powoda, pozwany naruszył jego dobra osobiste, a konkretnie jego czas wolny, poprzez zmuszenie go do pisania pism o uchylenie czy też częściowe uchylenie zajęcia rachunku bankowego. Nie sposób się z tym zgodzić, nawet przy założeniu, że prawo do czasu wolnego jest dobrem osobistym. Na kanwie ustalonego stanu faktycznego, zaniechanie przez pozwanego częściowego zwolnienia zajęć rachunków bankowych powoda nie wymagało od powoda poświęcenia na interwencje w tej sprawie jego czasu wolnego w takim wymiarze, żeby można było mówić o naruszeniu tego prawa. Nie może być też mowy o naruszeniu przez pozwanego dóbr osobistych powoda w związku z poświęceniem przez powoda jego wolnego czasu na przygotowanie pozwu w niniejszej sprawie, ponieważ ewentualna krzywda z tego tytułu nie pozostaje w związku przyczynowym z działaniem ani zaniechaniem pozwanego jako komornika, ponieważ pozwany nie wyrządził powodowi – jak powiedziano - żadnej szkody ani krzywdy.

Oddalając powództwo, Sąd na podstawie przepisu art. 98 k.p.c. zasądził od powoda na rzecz pozwanego koszty zastępstwa procesowego.

Zarządzenie :

Odpis wyroku z uzasadnieniem proszę doręczyć powodowi z pouczeniem o apelacji.